

VENIU ESPERIT SANT I RENOVEU LA FAÇ DE LA TERRA

(Tercera pregària virtual per a aquest estiu)

Cada estiu fèiem una sortida. Aquell any vàrem anar a visitar un petit monestir a Extremadura. Un edifici antic, de parets grosses, a prop d'una vila d'uns cinc mil habitants. Els frares franciscans ens van acollir molt amablement. Hi vam estar una setmana i després vàrem visitar els monuments i els llocs més importants d'aquella regió.

Aquell estiu va fer una calor espantosa, especialment els dies que vam ser al convent. Cap a les 9 del matí tancaven portes i finestres fins a les 10 del vespre. A aquella hora ho obrien tot i entrava una aire fresc que baixava de la serra. Durant la nit es refrescava tota la mansió, i agraïem aquell vent de les muntanyes que ens facilitava dormir i que al dia següent, novament tot tancat i barrat, mantenia un clima interior a la casa que era suportable.

El Josep i jo durant aquells dies estudiàvem una mica, descansàvem, pregàvem i sempre teníem converses amb algun dels frares grans, que sortien molt poc de casa per l'edat i la calor. N'hi havia un, ja vell, d'uns 87 anys, molt simpàtic, divertit, sempre de bon humor i que feia comentaris senzills i entenedors sobre qüestions espirituals i teològiques. Era un home bo, molt identificat amb l'esperit de Sant Francesc.

Un dia a la conversa del sopar (sopaven a les 8 de la tarda) va sortir el tema de l'Esperit Sant. Nosaltres amb tota franquesa li diem que no en tenim ni idea. El meu germà i jo, encara que creients, no entenem massa, o gens, qui és l'Esperit Sant. I així li ho vàrem dir. Aquell frare ens respon: *Mireu, a les 10 m'acompanyeu a obrir les finestres i les portes, com fem cada dia, i us explicaré qui és l'Esperit Sant.* A les 10, doncs, l'acompanyem a obrir les portes i finestres de la planta baixa.

Nois, què us sembla aquest ventijol? Oi que refresca, ens comunica vida i, ens tonifica? Aquest aire no es veu, no té cos. Ara és aquí, marxa i torna, ventila i renova. Ve de dalt de les muntanyes de Las Hurdes. No és com el vent del sud. Moltes vegades he donat gràcies al Senyor per aquest vent refrescant, que ens ajuda a dormir, a pregar, a conversar. Ens revifa i és un do de Déu. A la Bíblia, quan es parla del Sant Esperit, molts cops s'empra precisament la imatge del vent renovador i vivificant, que ventila les estances possibilitant la pregària i el millor servei. Sant Ireneu deia que Déu, el nostre Pare, té dues mans, una Jesucrist i l'altra l'Esperit Sant; amb elles crea, renova, salva, converteix, estima i comunica saviesa, pau, alliberació i amor. La primera és tangible: ara fins viu en cos espiritual després de viure en el temps i a l'espai on el van escoltar, va predicar, va ser assassinat i va ressuscitar. La segona mà se sent: guia, renova, comunica... És com el vent de la muntanya, que baixa de dalt. En diem Esperit Sant. No intenteu definir-lo com feu a la química. Senzillament és viu.

Si us sembla preguem uns instants: *Veniu, Esperit Sant, i renoveu la faç de la terra.* El frare vell ho va dir en un to que em va arribar al més profund del cor. Sintonitzava amb el vent fresc de les muntanyes de Càceres.

(Jesús Renau sj.)